

tulevaisuutemme ja hyvinvointimme koskee, sen sijaan, että olisivat innostuneet taisteluumme sen puolesta, siihen taisteluun, jota työläiset kaikissa maissa käyvät kapitalismin ja voimassaolevaa yhteiskuntajärjestelmää vastaan, kiinnittävän huomionsa aivan toisarvoisiin asioihin tai viettävät aikansa yksinomaan tanssissa ja muissa samanlaisissa kurjissa huvituksissa, niin se todella tekee mielellemme alakuloiseksi. Tällaiset toverit eivät ajattele sitä suurta taistelua, jota me käymme järjestöissämme, eivät ajattele sitä sortoa ja orjuutta, missä he ja heidän toverinsa kaikissa maissa elävät. He ovat, kuten sanotti, välinpitämättömiä kaikelle tälle. Ja juuri sentähden, että suurin osa työläisnuorisosa selsoo välinpitämättömänä suurelle vapaustaistelullemme, kehoitan teitä, jo järjestäytyneen välinpitämättömyyden ymmärtäneet toverit, työhön ja taisteluun.

Mutta missä on sitten syy kaikkeen tähän välinpitämättömyyteen ja yhtäkaikkisuuteen? — Minun käsitykseni mukaan on se siinä, etteivät muutamat yksilöt tahdo edes ajatella, sillä jos he todella ajattelisivat niitä oloja, missä he elävät ja vertaisivat niitä riistajiensa elämää, niin koettaisivat he todella tehdä jotain olojensa parantamiseksi, he oppisivat vihaamaan sitä järjestelmää mikä sallii toisten elää loistossa ja yllellisyydessä samalla kertaa, kun kansojen valtavat enemmistöt elävät mitä huutavimmissa kurjuudessa. Toinen syy, minkä tähden he eivät ota osaa meidän vapaustaisteluun, on siinä, että he ajattelevat sitä voitavan käydä ilman heidänkin apuaan. Moni nimittäin ajattelee että mitä minä yksinkertainen työläinen voisinakaan tehdä. Enhän minä ole saanut minkäänlaista kasvatusta en mitään oppia, enkä tietoja. Vieläpä meidän järjestöissämmekin on paljon näin ajattelevia tovereita. Mutta niin ei ole asianlaita. Me tarvitsemme kaikilla taitolussamme. Juuri sinua ja minua sinä tarvitaan. Jos sinä vain hankit itsellesi tietoja ja otat selvän päämäärästämme, niin sinä et voi enää selsoa välinpitämättömänä taistelullemme. Sinä olet silloin tuleva varmuuten siitä, että jokaisen proletarin velvollisuus on kaikin voiminensa työskennellä suuren ja jalon päämäärämme toteuttamiseksi. Niille, jotka kalkesta huolimatta seisovat taistelullemme ulkopuolella, harrastavat toisarvoisia asioita, tahdon sanoa: Ei ole työläisen arvon mukaista vetäytyä pois luokkansa vapautustaistelusta! Kun sinä kerran olet päässyt selville työmme tarkoituksesta ja päämäärästä, niin olet huomaava, miten pieniä ja vähäpätöisiä kaikki muut asiat ovat sen rinnalla. Ja yhteisvoimtu me olemme päämäärämme saavuttaneet. Me emme saa koskaan väsyä taisteluumme, miten raskas ja kuinka suuria uhreja vaativa se sitten lieneekin. Ja kerran on se päivä koittava, jolloin me päämäärämme saavutamme, kaikkien ihmisten päämäärin minkä korkein sisältö on: oikeutta kaikille, vääryyttä ei kellekään!

Sentähden, toveri, heittä sivuun jokapäiväiset asiat, opiskele vakavasti ja tutustu meidän vapaustaisteluun me! Ja sinä et ole enää pitkäikäinen vapaaustaisteluunne sivustakatsojaksi, vaan tulet innokkaimmaksi taistelijaksi sen armeijassa.

Silloin, kun kaikki nuoret proletarit, neitokset ja nuorukaiset tässä mielessä ajattelevat velvollisuuttaan kääntävät selkänään asiamme pettureille ja porvarillisille harhakuviteluille, voimme me yhteisin voimin rakentaa sen yhteiskunnan, jonka pikaisia saavuttamista me hartaasti odotamme.

Setä.

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämisesä tule tapahtumaan!

Perhepalvelija

Tämän porvarillisen talousjärjestelmän vallitessa tarvitaan vielä monenlaisia eri ammattilaisia ja työntekijöitä, joita tulevassa sosialistisessa yhteiskunnassa ei enää siinä merkityksessä tarvita eikä pidetä.

Yksi sellainen ammattilainen vielä nykyään on perhepalvelija. Mutta vaikka hän on vielä aivan välttämätön ja tärkeä tekijä nykyisessä porvarillisessa perheessä, jossa eivät vielä eumännat tee itse töitään niinkuin työläisperheissä vaimot tekevät, niin sitenkin on palvelija vielä sangen monessa perheessä unhoitettu jopa halveksittuakin olento, kaikessa nuussa kun siinä, että sellainenkin kapine on perheessä olemassa, ja jonka tulee tietää, osata, ehtiä ja tehdä kaikki hyvin. Hänen tulee olla kohtelias ja myötämielinen kaikille ja palvella hyvin kaikkia. Pitää huoli sekä taloudellisista että yhteiskunnallisista tehtävistä s. t. s. että ne kaikki tulevat ajallaan tehtyiksi. Hänen tulee ensin mäsensä naamulla nousta ylös — jos hän on yksinäinen palvelija — huolehtia, että lapset joutuvat ajallaan kouluun, syötettyinä ja siistinä, sekä että isäntä ja muut perheen jäsenet joutuvat ajallaan virkoihin ja mikä mi hinkin. Hänen on laittettava hyvää ja maukas ruoka halvalla — sillä monessa perheessä on vielä se vanha tapana, että moittitaan palvelijaa jos ruoka tulee liian kalliiksi! Entäs sitten puhtaus ja siisteys? Kaikki se on tietysti palvelijan tehtävä — joissakin perheissä jo kyllä pesetetään vaatteet pesulaitoksissa tahi kutsutaan kotiin pyykkäri. Mutta siitä huolimatta on palvelijalla yllin kyllin tehtävää. Ja sitten kun tulee kutsut ja muut kekkerit, niin täytyy silloin tuen palvelijan häärätä ja puuhata yötä päiviä, että ehti pestä, puhdistaa, killoittaa ja kirkastaa joka palkka ja puelus, että ei emäntä häpeää — sillä vieraan silmä on vieressä. Mutta palvelija joka niin häärää ja puuhaa, valvoo ja vaalii, pitää huolen kaikesta ja kaikesta — niin sama palvelija on vain halveksittu ja unhoitettu olento useimmissa perheissä. On niitä tietysti joitakin poikkeuksia isäntäväenkin joukossa, vaan sellaiset ovat enemmän harvinaisia jotka samalla kun vaativat itselleen hyvän aseman, vapauden ja arvonnannon — kunnioituksen niin kotona kun yhteiskunnassa, niin myöskin suovat ja antavat sitä omille työntekijöilleen — palvelijoille y. m.

Luin tässä erään kerran suuren kirjailijan kirjeenvaihdosta tyttärensä kanssa, joka oli Pariisissa opintojaan jatkamassa. Hänen isänsä kertoi noissa kirjeissä tyttärelleen kaikista mikä tapahtui kotona ja sen ympäristössä. Hän kertoo lehmistä, hevosiasta ja kaikenlaisista kotieläimistä. Kananpojat, kissat, porsaat, kaikki saavat oman pikku kappaleensa noissa kirjeissä. — Niissä puhutaan kotoisista kutsuista ja pikku kekereistä, rattoisista ilanvietoista y. m. sellaisista iloista ja hauskaista, mikä voi tapahtua valoisassa ja varakkaassa kodissa ja sen ympäristössä. Mutta ei sanalakaan noissa kirjeissä muisteta niitä, jotka juuri heille nuo hauskat iloiset kekkerit, herkullisine päivällisineen ja illallisineen valmistavat ja heitä aina nöyrinä ja uskollisina palvelevat, ruokkivat kanat, porsaat y. m. kotieläimet, sekä tekevät kaiken työn, minkä avulla vasta varakaskin koti voi olla lämmin ja viihtyisä.

Miksi he noin unhoitetaan?

Siksi, että he ovat palvelijoita, työläisiä, työnsä myyjä, jotka heidän mielestään ovat kokonaan eri joukkoa. Sillä työläiset ovat jo ainakin nimellisesti vapaita — eivät ole enää heidän orjiaan entisessä merkityksessä — siis eri joukkoa kun muut kotieläimet, mitkä vielä ovat heidän yksityistä omasuuttaan.

Niin, isäntäväellä — työnostajilla on selvillä luokkarajat. Mutta ikävä kyllä, ei vielä suurella osalla työläi-

siä, isäntäväki tietää, että palvelijain ovat jo vapaita, itsenäisiä ihmisiä, jotka voivat itse määrätä elämästään ja työstään. Tehdä työtä pyöreitä päiviä — tai tehdä sitä määrätyn ajan. Antaa työvoimansa ilmaiseksi tahi ottaa siitä tariffin mukainen maksu. Sen työnostajat tietävät. Mutta niinkuin sanotti, ei vielä suuri osa työnsä myyjä — ei ainakaan taloustyöntekijöitä, palvelijattaria sit, tiedä! He valittavat ja ruikuttavat sitä kurjaa ja halveksittua asemaa — Se luovuttaa suojeluskunnille ammissa vielä suuri osa taloustyöntekijöitä on ja sitä epäinhimillistä kohtelua, mikä vielä heidän osakseen tulee sangen monessa palkassa. Mutta olonsa parantisi, sitä eivät vielä suuri osa palvelijattarista muista — tahi eivät välitä.

Tie vapautteen, ihmisarvoon ja oikeuksiin käy työläisellä ainoastaan oman järjestönsä kautta ja avulla. Se on teille jo tuhansin kerroin sanottu ja selitetty, ja että itse teidän on kunkin kohdastanne itsellenne oikeudet ja parempi olotila hankittava, ei sitä työnostaja — isäntäväki — tee, muistakaa se.

Siis nouskaa ja järjestykää, ottakaa paikkanne toverienne vieressä. Käykää yhdessä käsikädessä suureen, ylevään, koko köyhälistöä kohottavaan työhön. Ylös sorron yöstä!

Annallisa.

Suomi-muistelmia

Sain tänään Työmiehen ja Toverittaren. Setäni oli ne lähettänyt minulle kuten ennenkin, sillä eihän niiden vakinaiseksi tilaajiksi minusta vielä olekaan, kun en ole ollut työssä vielä muuta kuin kolme viikkoa. Siis mistäpä muusta työläisillä olisi rahaa, paitsi vähäinen palkka, jonka raadannasta saa. Senkin useimmissa tapauksessa saa kuukausittain.

Päästyäni työstä luin mitä hartaimmalla mielenkiinnolla edellämainittuja lehtiä. Niissä oli myös Suomesta kirjoitettu. Siksi ajattelin myös minäkin kirjoittaa Toverittareen ja erittäin siksi, kun pidän Toverittareesta. Tulin tänne Amerikkaan lokak. 10 p:nä. Matkani onnistui erinomaisen hyvin, vaikka lähdin tänne Savon sydänmaalta yksin ilman tovereita.

Mitä Suomessa sitten on?

Suomessa on työläisten kidutusta ja niiden teurastusta. Sen pääsin näkemään, vaikka olen nuori. Vaikka kotikyläni onkin sydänmaalla, on sielläkin suojeluskunta, kuten se on ylt' ympäri mullakin kylillä.

Kunnat eivät voi rakentaa kansakouluja, että työläistenkin lapset voisivat käydä kouluu. Ei pidetä maanteitä kunnossa, eikä avusteta uusien maanteiden tekoa. Vaan kyllä he voivat pttää suojeluskuntia yllä, nykeä veroja yli mahdollisuuden työläisiltä, että vaan suojeluskuntalaisille riittäisi välineet, joilla he työläisiä pitävät kurissa. On myös kalkkelaistet kalastukset käynnissä kaikkien liikkeiden, osuusmeijerien ja muiden kautta, joilla kiskotaan ja keinotellaan voitto-osingot suojeluskunnille. Se kyllä käy siten päinsä, kun kapitalistiset suojeluskuntien kannattajat tulevat kokouksissa äänestämään että he tahovat luovuttaa voitto-osingot suojeluskunnille. Työläiset ja yleensä pikkuviljelijät vastustavat suojeluskuntalaisia, olkooppa edellämainitut muuten mitä mieltä tahansa. Mutta he eivät aina jouda tulemaan kokouksiin vastustamaan kapitalistien vaatimuksia, kun heidän läytyy ahertaa työssä, jos mieli ollenkaan elää. Siksi porvaristo uusi aina sellaisia kiristys vaatimuksia, että se vain saisi kylänsä köyhälistöä kiduttua. Vaan jos työläiset tekevät anomuksen noihin sanottuihin voitto-osingoihin, jonkun kunnalliskodin ruuan parantamiseksi, tahi vaikkapa lääkäri avun saamiseksi tahi muuhun sellaiseen, niin aniharvoin sellaisiin suostutaan. Osavat ne kapitalistit sanoa, että joka kerran on joutunut nälkää kärsimään, niin kärsikööt! Ne ovat aivan anihar-

vat, joilta eivät suojeluskunnat olisi uhreja vaatineet. Ovat kotikylänsäkin kolmessa palkassa teurastaneet, eräässä kodissa työläisen pienen poijan ja toisissa työläisnuorisossa kaksi aikuista miestä. Voiko inhimillinen ihminen ajatella sellaisen olevan tarpeen? Vaan Suomen "valkeat" virkailijat tietävät sen olevan heille hyödyksi ja yleensä kaikille porvareille nautinnoksi.

Mitä sitten Suomen hallitus tekee? Se luovuttaa suojeluskunnille avustuksia, se määrää kaikille työläismurhien johtajille eläkkeitä ja miljoonia "pemisiooneja." Se laittaa kaikellaisia sotavälineitä ja myös porvareille teatteritoimia. Siksi pitää melkein joka kuukausi pienimminkin torpparin antaa ylös omaisuutensa. Siksi siellä pitää työläisten maksaa veroja työajasta, vaikka ei olisi työnsä saanut ollaakaan.

Joutaako Suomen valtiolta mitään maalaisten etujen valvomiseksi?

Ei suinkaan, sillä jos kävelee valtiolle joutuneita maanteitä pitkin, jotteille joutuneita maanteitä viime vuosina, niin huomaa hyvin, että niissä ei ole mitään korjauksia toimitettu. Vaikka valtio lupasi ottaa huolekseen kaikki kunnan tiet, ei se ole mitään parantaakseen, paitsi niillä seuduilla, missä asuu niitä "viilaita" porvareita. Tietysti osataan niin laittaa, että "tuhma" maalainen saa tehdä tiensä, tahi pitää silloin, jos niin haluttaa. Sillä niitä teitä, joita valtio ei huolekseen ottanut, ei myöskään kunnat huolehdi.

Suomen yleinen kouluopikko ei merkitse juuri mitään. Kouluja ei rakenneta, eikä myöskään avusteta työläisten lapsia kouluhin. Mitä kaikkein muihin parannuksiin tulee, ei niistä ole aavistusakaan, koska niitä tulee, ja tuleeko niitä milloinkaan?

Tahdon vielä kertoa Toverittaren lukijoille niistä laivoista, jotka välittävät matkustajaliikennettä Englannin ja Suomen välillä. Niissä laivoissa ei suinkaan ole heraitta matkustaa. Onpa vaikea kolmannen luokan matkustajan elääkään. Ensiksi täytyi matkustajain suloutua aivan liian ahtaaseen ja usea ruokalaji oli sitten laitettu, kuten — siolle. Laiva tietenkin oli hajanainen, kun läpi ruokahuoneen juoksi vesi yöllä, jos oli jonkinlainen myrsky. Mikä on syy, ettei sovi laittaa parempia laivoja?

— Suomessa on riistojärjestelmä! Toivoisin, että Suomen — sekä kaikkien maiden — työläiset liittyisivät yhteen taistelemaan riistojärjestelmää vastaan. Sitten koittaisi Suomelle uusi aika, joka kohottaisi Suomenkin taloudellisen ja henkisen kehityksen.

Tervehtien: — N. K. (eräs 17 vuotias tyttö.)

Superior, Wis.

Kansain "amatsooneja" vangittu

PITTSBURG, Kans., 20 p. jouluk. — Kansain viranomaiset vangitsivat tänään kuusi naista "laittomasta kokoumisesta". Naiset olivat osallisia siihen lakkolaisten vaimojen, tyttärien ja äitien mielenosotukseen eli "amatsoonimellakkaan", joksi liikettä on ruvettu kutsumaan, jonka naiset olivat järjestäneet rikkureita vastaan. Viranomaiset ovat suuremmissa mitakaavassa alkaneet ahdistaa radikaaleja ja muita "ei-haluttuja" aineksia lakkoolueilla.

KÄSITTELE HUOLELLA

"Jack on antanut sydämensä minun huostaan."

"Niinkö? on parasta, että käsittelet sitä huolella, rakkaani. Hän kertoi minulle viime viikolla särkeneensä sen."

— Jos tahdot tehdä hyvän palveluksen tuttavallasi tilaa hänelle Toveritar.